

Хтось буде фортецю в своєму житті,
А у когось закінчились фарби,
На мольберти виводячи схеми важкі,
Ми придумуємо модні трабли.
І шукаєм свій стиль і читаємо реп,
Хтось попсу, немов рок відчуває,
Коли в серці болить, ми куштуємо мед,
Бо без меду в житті нема раю.

СЕРГІЙ ПЕНОВ

КОЛІЯ

ЗБІРКА ВІРШІВ

ХМАРОЧОСИ

Як би не шукав, де журавлі живуть,
 Впадуть, знов взлетять,
 Свій притул знайдуть.
 Якби не знайшов, далі собі б йшов,
 І не малював, що війну програв.
 А за слідом - слід хмарочоси летять...
 Чи стояти тре...
 Се знайдуть момент і у синю даль,
 Намалюють круг, намалюють круг, намалюють круг.
 Ще летіти мить, уже душа скрипить,
 Мов дзеркало розбив...
 Шукав тугий момент, коли не було слів,
 Що сказати їх мушу.
 А на глибині втратив сенс життя,
 Потім знов ожив, по морях бродив,
 Шось собі шукав, путь свій обирав,
 Серцем довго спав, долю проклинав,
 Та жив...
 А потім сенс знайшов і далі йшов,
 Де повно багаття, та вже не боюся, браття.

НІМФИ

Се є істоти загадкові... Хто вони?
 Мабуть, то Німфи,
 У них волосся із любові,
 Спалюють лиш поглядом, хто вони?
 Це, мабуть, Німфи, Німфи.
 Залишать слід у твоїх снах...
 Хто? Це Німфи, Німфи.
 Ховають страх в своїх думках,
 І коять жах в синіх морях...
 Це знову Німфи.
 І повноводдя, і моря їх не лякають,
 Русалки чарівні ні – ні і знову Німфи,
 Душі крадуть і знов зникають...
 Німфи.

СОЛОДКЕ ВИНО

Солодке вино на твоїх губах,
Воно таке солодке і терпке,
Неначе сон, ми Богу здійснюєм поклон.
І без бажання повні втіхи,
Неначе спалені мости, ми перейшли на ти,
З тобою разом.
Закінчилась війна між нами,
Ми знов не стали ворогами,
Фальшстарт...
Камінь під нашими ногами,
І знов німе кіно на сьомий берег нас несе.
І твої очі знов, неначе ями, у них втонути можна,
Холодні до нестями, неначе Фудзіями.

СОЛОДКАВИЙ ПРИСМАК СОЛІ

Солодкий смак дадуть квіти літні...
Ведуть нам шлях десь в серпні або в квітні.
Коротше ніч і зимою трохи тепліша - ша - ша,
Я шанував, згорів у пристрастях шалених, догорав
Без вогню і збирався впасти та пропасти в снах,
Твоїх вустах, моя єдина, мила, єдина, мила,
Дах від тебе рве і виростають крила,
Ідеш, авжеж... авжеж.
Солоний цукор та солодкий присмак - це мабуть сіль,
Вже не солоні - солоні.
Солодкавий шлях нам зриває дах,
Наче без коріння слів вони вже мертві.
Сняться сни вночі та лиш тим, хто ще малі.
Сни обирають жертву...

ЗОРЯНІ БАШТИ

Зоряні башти літають у небі,
Знайдуть ся життя собі при потребі,
Шпаки не турбують, в них спокій бо башти,
Себе не руйнуючи, б'ють ворогів.
А літаючи ясно, шляхи їм встеляє,
Те сонце вже згасло та світить ще краєм.
Надію вселяє в колишнє майбутнє,
Життя не цурає бо його не знає.

ШАЛЕНИЙ ПОЇЗД

Шалений поїзд їде і мовчить,
Туманом стелиться долина й завмирає,
Самотній шепіт вдалині кричить,
І де знайти притулок він не знає.
Життя минає, він по рельсах мчить,
Проходить рік, а далі йде безодня,
Та не згорає у вогні ця мить,
Бо кожен день для неї ніби сотня.
Попіл горить, а в ньому час спливає,
Здається, він не пише вже епох,
А в серці біль самотньо завмирає,
А зовні проростає, ніби мох.

АСТАРТА

Богиня мрій буває лиш одна,
Бо кожен мріє віднайти свою Астарту,
Але, нажаль, не випивши вина,
Ми просто граєм партіями в карти.
Небесний край, наповнений долин,
І кожен з нас його шукає роки,
У марних снах, в сукупності вітрин,
Ми в пошуках лиш здійснюємо кроки.
У забуття прямує кожен з нас,
Свій шлях знайде, чи пізно, а чи рано,
Коли прожив життя та без прикрас,
І жодної не оминаєш ями.

КАЖАНИ НЕ ПОВЗУТЬ ПО ЗЕМЛІ

Кажани не повзуть по землі,
Та літають вони у повітрі,
Не збирають коріння в імлі,
Бо істоти вони дуже хитрі.
Не впадають за сильним орлом,
Коли поряд побачать синицю,
А життя проживають не сном,
Бо вночі їм нічого не сниться.

Та щасливо живуть попри те,
Що немає їм сонця на небі,
Білий місяць для них - саме те,
Що знаходять вони при потребі.

Не розкажуй мені казок,
Я давно вже у них не вірю,
Лиш на зустріч зроби мені крок,
Поверни мені в небо надію.
Не розкажуй мені про кохання,
Бо давно вже про нього забув,
Коли бачив його я востаннє,
Бо на дотик його не відчув.
Поверни мені радісний спогад,
І навчи, як любити без втрат,
Щоб не було на серці озноба,
Немов в шахматній партії мат.

Промінь сонця на твоїх губах,
Немов подих літа зимою,
Мені завжди навіює страх,
Коли поряд, та не з тобою.
Відчуття, ніби сам на сам,
Граю в карти із пустотою,
А на серці - солодкий бальзам,
Знов стікає барвистою млою.
Чом це сталось на моїх очах,
І нема вороття тому диву,
А душа проповідує крах,
Як священник в самотніх розливах.
І душа онімїла від страху,
Кров по венах моїх не тече,
Бо без тебе немає шляху,
Все, що було раніше - живе.

Втрати, як солдати, зустрічають струнко,
Люди, як примати чи жувальна гумка,
Все життя шукають те, що за горами,
Потім ще й гадають картами й морями.

А доля минає та минають люди,
Всі колись згораєм від життя простуди,
А в небі Лелеки крила розминають,
Та у шлях далекий діток відправляють.
Чом тоді ми в серці та в душі живемо,
Вічно нам не йметься, все кудись женемо,
Витрачаєм миті, що дано прожити,
Щоб у марних спробах, свою кров пролити.

Стиль минулих років вже згас,
Вже приходять сучасні шаблони,
А на небі чекає Пегас,
Десь пропали невидимі коні.
Щось чекає на небі всіх нас,
Кожну казку вважаєм за правду,
А куди - куди дівся той час?
Коли в серці не було тих мас,
Що природа збирає у лоні.
Куди ті минають роки?
Неначе, кораблі плывуть до тину,
З собою сам-на-сам не знаю чи,
Повернусь я у свою домовину.

Мене так вабить твій спокій,
І твого серця повіки,
Твоя хода і невпевнені кроки,
Се діють на мене, як ліки.
Твій спокій мене надихає,
Притягує, немов магніт,
Ми ходим по колу та не догорає,
У серці твій сонячний слід.
У снах наших бачим Мальдіві,
Хтось малює качинним пером,
Та забули ми те, що хотіли,
Малювати картину удвох.
Хтось за кадрами ловить моменти,
А ми стежим, де кращі є з них,
І проводимо експерименти,
Та футлярів бракує пустих.

Ти встромляєш ніж, та не в мою спину,
Собі серце ріжеш і моє невпинно,
Годі, вдосталь так же цих душевних ран,
Під красивим словом криєш сто оман.
Плинеш в часі довго, граєш в свої ігри,
У чужих фортецях свій будуєш дах,
Ми у небезпеці та не поруч тигри,
То у серці марить нескінченний шлях.
Ріжеш свої вени, оскверняєш теми,
Без ножа і вилки шкоду нанесеш,
Ці в житті проблеми, бо не знаєм, де ми,
Та без крил і вітру ти по небу йдеш.

Ти скоїла помилку в котрий раз,
Досі не вірив і не вмів прощати,
Світ повен помилок, та не для нас,
В душі любов, та не уміємо кохати.
Я бачив погляд та, нажаль, не твій,
Погасла пристрасть, що була між нами,
Минув той час, коли палкий до мрій,
І ми з тобою стали ворогами.
І спали міцно, все життя проспали,
Прокинулися, неначе у раю,
Бо не було життя там й не зникало,
Лиш бачив ніжну посмішку твою.

Пливу у своїх снах, ловлю вітрами,
Ті мрії, що в минулому згубив,
А кожен поворот - життєві ями,
Не пам'ятаю, як до фінішу доплив.
Наповну швидкість оминаю хвилі,
Та водоспади не дають пройти,
Той шлях, що на одному я вітрилі,
В нім пропливаю спалені мости.
І кожен день скоріше вже минає,
І все на світі вже пройшло, як день,
В полоні пекла та водночас раю,
Без зайвих слів, наповнених натхнень.

Пливу в своєму морі плину часу,
 А час проходить, гасне вже зоря,
 Не помічаючи за хмарами образу,
 Від сонця, що прожило вже життя.

ЯНГОЛИ НЕ ПОВЗАЮТЬ ЯК ДЕМОНИ

Янголи не повзають, як демони,
 Бо їхні крила помагають їм взлетіти,
 Люди запитують уранці: « Де вони?»
 Ті граються із небом, немов діти.
 Моменти перемоги пам'ятають,
 Як скуштувавши найсолодший плід,
 Люди життя, та тільки в пеклі мають,
 Вже загубили перемог свій слід.
 Та боротьба триває: вогні, списи,
 Холодне остріє лиш за життя,
 Ми оминаєм побережжя й миси,
 Бо все не важить, ціль у нас одна.
 Нап'ємось досхочу людської крові,
 І помандруєм у долину снів,
 Нема там ні душі, ані любові,
 Лиш залишки прожитих нами днів.

НЕ ПАДАЄ ЛИШ ТОЙ, ХТО НЕ ЛІТАЄ

Не падає лиш той, хто не літає,
 Цю істину просту запам'ятай,
 І не живе, коли життя немає,
 Не знаючи його, не пожадай.
 Перегорни загублену сторінку,
 І кожну мить навчися й проживи,
 І не зважай, що в серці твоїм гілка,
 Бо за життя там будуть ще й рови.
 Ти загадай своє бажання навесні,
 Та не спіши, бо вітер не сховає,
 Давно забутих і прожитих днів,
 Те сонце, що на небі твоїм сяє.

ДУША ЖИВЕ У КОЖНОМУ ІЗ НАС

Душа живе у кожному із нас,
Та, водночас, у нас її немає,
Здається, ніби зупинився час,
А все навколо моє серце крає.
Душа живе попри всі злі плітки,
Ніщо її в цім світі не лякає,
Коли ти вже не знаєш куди йти,
Одна лиш мить для тебе час не згає.
Душа німа, а кожне слово край,
І відчуття, що грають в серці вітром,
На злі думки ти просто не зважай,
І не чекай, що подарують квіти.

ТИШИНА КРИЧИТЬ

Тишина кричить, а я неможу йти,
Голос мій хрипить в полоні самоти,
Загубив твій слід та розтанув в імлі,
А на серці лід, як зима навесні.
Подаруй свій край, поцілунок у снах,
Залиши свій рай на моїх губах,
Давай піднімемось в небо і вся печаль пропаде,
Бо в ній немає потреби, адже життя мине.
Давай кохання запалом зруйнуєм тіні й мости,
Коли ж тебе покохали, то покохай і ти,
Щоб не розтанути в полоні своїх лютих думок,
Зроби коханню назустріч лише один крок.

У ПОШУКАХ НІКОЛИ НЕ ЗНАХОДИМ

У пошуках ніколи не знаходим,
Лиш марно час у прірву йде на мить,
До цілі ближче лиш тоді підходим,
Коли на самоті душа кричить.
Та не лікуєм її за рецептом,
Тут не pomoже чарівний ліксир,
Коли душа мовчить - вона є мертва,
Тож потерпи - це в серці твоїм мир.
І не приймай пігулки і мікстури,

Бо, зазвичай, нашкодиш лиш собі,
 Перетерпи в своєму серці ті тортури,
 Щоб не попасти в вирій самоти.

ЗАБУВ, ЯК ЖИТИ, ЗНИКЛИ ВСІ СЛОВА

Забув, як жити, зникли всі слова,
 Немає більше дум в моїй аврорі,
 А кожен берег - це по суті два,
 Сам загубився у своєму морі.
 Забув повітря, небо і людей,
 Здавалось, що життя моє забуте,
 Неначе сон нових досягнень та ідей,
 Я визнав перед Богом всі спокути.
 А жив я так, щоб не було туги,
 На кожному кроці трохи я вагався,
 У серці біль розлуки й самоти,
 Та не зважав, бо жити намагався.

Нехай буде, як цього хочеш ти
 Нехай буде, як цього хочеш ти,
 І все згорить, залишиться лиш попіл,
 Мене ковтаєш, мов ковток води,
 Через десятки понад сотні років.
 А потім знов повстане все живе,
 Кохання знову буде поміж нами,
 У моїм серці знову липа зацвіте,
 Не будемо ми більше ворогами.
 У серці ти залишишся моїм,
 Тебе я не забуду, обіцяю,
 Без тебе я, немов в раю пустім,
 Та, що там, на землі його немає.

ЖИТТЯ, НЕМОВ ДРАБИНА, ТІЛЬКИ ВНИЗ

Життя, немов драбина, тільки вниз,
 А кожен з нас, по суті, є турист,
 Шукає сонце за горами,
 Та, врешті-решт, знаходить Аметист.

Мені б піти далеко в синю даль
Мені б піти далеко в синю даль,
Відчути подих свіжого повітря,
А на душі, неначе пектораль,
Окутає мене весняним мітром.
І не знайти мільйони злих причин,
І на землі немає сенсу їх шукати,
В житті достатньо намірів й провин,
Коли за щастя годен все віддати.
Тож проживи, щоб не пожалкувати,
Цінуй свій кожен день і кожну мить,
Та не спіши, всі встигнем ще поспати,
Коли душа вже більше не болять.

ВИРІЙ

Зустрів її я рано в полі, у золотистих колосках,
А поряд з нами дві тополі із листя утворили дах,
І зливи там були, і грози, і мокрий сніг дощем сльози,
Зірвав в саду усі мімози та врятував нас від біди.
Мороз по шкірі грав імлюю, земля ставала вже тверда,
Туманом, інієм, горою приходить люта пора,
Вода у морі вже замерзла, а моя мила міцним сном,
Немов привиділась і щезла - сліпим, незвіданим руном.

МАТУСЮ РІДНЕНЬКА

Віч- на- віч із грозою твій дім на горі,
Я закрию своєю спиною тебе,
Коли в серці твоїм понад сотні вітрів,
Я на поміч прийду, наче ангел з небес.
Хай не буде біди на твоєму шляху,
Боронити я буду спиною,
Від усіх ворогів я тебе вбережу,
І назавжди залишусь з тобою.
Коли туго на серці, тебе не покину,
Завжди буду твій сон стерегти,
Знай, матусю рідненька, за тебе загину,
Щоб не сталось з тобою біди.

Суттєва - несуттєва річ: ми пропадаємо назавжди,
 А кожен з нас кидає в піч, щоб уникати болю втрати,
 Ми не живем своїм життям до часу, просто виживаєм,
 Коли в душі в нас пустота, усе на світі забуваєм.
 А потім ще один удар, вже самота з'їдає серце,
 І небо сповнилося хмар, бо в своїх снах йому не йметься,
 Життя змінив один лиш день, минуле вже не пам'ятаєм,
 З'явилися мільон натхнень і серце більше вже не краєм.
 Як просто позабути все, складніше завжди пам'ятати,
 Бо, зазвичай, життя просте лише для тих, хто любить спати,
 Та кожен з нас живе по схемі: «робота- дім, робота- дім»,
 І все життя, як навіжені, шукаємо дорогу в нім.

Ми створюєм нові ідеї, та у снах лише наших, нажаль,
 Християни, а збоку Юдеї, на обличчя вдягають вуаль,
 Бо не вірять у те, що шукають, а хто вірить - здається сліпим,
 За іконами Бога благають, а за небом обстрілюють Крим.
 І ходили до церкви із миром, і молитвами Бог їм святий,
 Та не правдою все було щиро, бо нам сказано було: "Не вбий",
 Потім на ніч читають молитви, мовляв: "Дякую Боже за день",
 Що не була моя кров пролита й не спустошував я своїх жмень.

Я люблю та не можу любити,
 Бо на серці імла крижана,
 А душа моя, наче камнями побита,
 Не допоможуть тут жодні слова.
 Я люблю, та не можу сказати,
 Про нестерпні свої почуття,
 Бо втомилося серце дрімати,
 Коли рветься від болю душа.

Чому тобі так хочеться мовчати,
 Скажи мені, хоч слово промовляй,
 Бо рветься моє серце на стократи,
 Хоч ти мені його не розривай.
 Чому мені так хочеться кричати,
 Нестерпно так шкрябе щось на душі,
 Вона мовчить, не знає, що сказати,
 А в серці зливи й крижані дощі.

Ти ніби простір, що малює час,
Без тебе, як прожити день не знаю,
Боги на небі боряться за нас,
А ми з тобою ходимо по краю.
Навколо нас вже зупинився час,
А ти живеш ще досі в моїх думках,
Брежня твоя солодка без прикрас,
Бо полягає в снів душевних глухах.
Ти поселилась у моїй душі,
Вже й дихати не можу я без тебе,
Свій кожен день присвячу лиш тобі,
Коли ми разом не потрібно й неба.
З тобою ніч - шматок земного раю,
"Блаженний той, хто вірує без слів",
Без тебе я, мов свічка догораю,
А все життя, неначе кількість днів.

І чому не спиться вночі,
Сняться твої карі очі,
Бачу їх перед собою,
І весною і зимою.
І чому не спиться зранку,
Без очей твоїх яскравих,
Немов сонце до сніданку,
Ти для мене - моя кава.
Моя ніч, мій світлий ранок,
Не шукай мене у снах,
Я прийду, як сніг розтане,
На твоїх терпких вустах.

Як доторкнутись твоїх вій,
Вони горять шаленими вогнями,
І в серці, і в душі я тільки твій,
Кохаю я тебе аж до нестями.
Ти світ моїх очей, найкращих дум,
Приходиш в сні і спогадом нестерпним,
Немов елей, на мої рани й глум,
Ти поглядом залишиш своїм мертвим.
А на душі моїй залишиш ночі,

І світ терпких, життєвих насолод,
Твої п'янки, небесно - карі очі,
Мов янголів невпинний хоровод.

Лернейські змії плавають в безодні,
І кожен з них чекає свою роль,
Для когось гра, хтось ангели і сотні,
А хтось шукав загублений пароль.
Хтось доганяє свою долю в тапках,
Для когось є шикарний лімузин,
В когось життя лиш полягає в танках,
Зруйнованих на хуторі хатин.

ШАЛЕНА МАВКА

Хто ти і де тебе шукати?
Чи за морями, за лісами?
Не знаю, як мені сприймати,
Шалений цвіт твоїх очей.
Яке століття вже на дворі?
Я загубився в цьому морі,
Твоїх нестерпних забаганок,
Й давно проведених ночей.
Навчи мене, як треба жити,
Тебе не можу розлюбити,
Так боляче мені на серці,
І вже мовчить душа німа.
Вона вся ранами покрита,
А кожна мить у ній прожита,
Немов дощів самотня злива,
Між нами виросла стіна.

Ріка моя живе лише тобою,
Вона тече струмочками з землі,
А в небі тінь покриє серце млою,
І вмить так стане тепло на душі.
На ранок я загляну у вікно,
Побачу промінь, що світив на ганку,
І на душі вмить сонечко взійшло,
Із ароматом теплого сніданку.

Шепоче вітер на моїх вустах,
Забув я біль, його вже не відчую,
Давно я позабув вже слово "страх",
Його тепер на вікнах не малюю.
Навчився жити по-новому, в снах,
Життя почав тепер з нової ланки,
І кожна мить прожита у думках,
Ціле життя: і Репери, і Панки.
Не хочу жити на одних словах,
Коли зоря у небі не існує,
Неначе пролітає в небі птах,
І кожна мить помахом крил руйнує.

Не тужи, мій друже, не тужи.
Я знаю, що ти не за війни,
Справедливий, позбутий ганьби,
Ти прийдеш, коли в серці болить.
Не заплачеш, я знаю, сміливий,
Своїм принципам завжди покірний,
Як не бачиш нові перспективи,
То життя тебе всьому навчить.
Не мовчи, коли туго на серці,
Сильний духом не той, хто німий,
Лише той, хто в душі усміхнеться,
Свого сонця зустріне обрій.

Ти не вмієш казати неправду,
І на серці твоїм нема зла,
У тобі не вбачаю я ваду,
Лиш поранена трохи душа.
Як метелик в полоні сітківки,
Чорний колір з відтінком тепла,
Ти серіал без початку й кінцівки,
Океани і, навіть, моря.
Все в тобі так чудово й красиво,
Ніби твір золотого пера,
Бо, неначе небесним курсивом,
Тебе Бог на піску малював.

Ліс думок я кроками й ходами,
 Йшов і намотував кілометри,
 Стежками, горами... У серці все здавалось мертвим.
 По стежкам тим я по життю летів,
 Немов літак у небі реактивний,
 Бо стати краще я хотів, а виявився винний.
 Одному Богу було відомо тоді,
 Навіщо мені мука та? Навіщо?
 Неначе проживав життя в житті,
 І сам собі здавався трохи грішним.
 На глибині морів прокинувся на ранок,
 За тисяч - сто, багато більше миль,
 Від берегів, де на мене чекав сніданок,
 А кожна мить, неначе сотня хвиль.

НЕБЕСНИЙ ЛАБІРИНТ

По небу я блукаю, щось шукаю,
 Мабуть свій рай, а може свій кінець,
 Та заблуdivся, куди йти не знаю,
 Аж раптом тут з'явився мій Отець.
 Сказав: "Будь си́ну мені вірний,
 По цім шляху пройде́ш ти не один,
 Та лише той залиши́ться покірний,
 Хто не вбачає у житті свій тин".
 Та я бажав, щоб спокое́м прожити,
 Єдину мить, одну на все життя,
 Бо час мине, його не відкупити,
 Не допоможе й щире каяття.

Як жити без дій, коли в серці розлука,
 А на душі обірвалася струна,
 І більш не існує ні радість, ні мука,
 Коли проживаєш самотнє життя.
 Як жити без мрій, коли біль і страждання,
 Нас змушують жити за правилом ЗМІ,
 І кожна хвилина проходить в мовчанні,
 А люди, неначе дешеві й скупі.

Не мрій про красиві прикраси,
Бо, це все лиш ілюзія снів,
Коли забуваєш образу,
На зміну приходиться їй гнів.
Не плануй наперед, як сердитий,
Бо життя все спланує за нас,
Ти, мов янгол та ще не сповитий,
Свого серця не слухаєш джаз.

Ти живи кожним днем, кожним часом,
Не малою марних спогадів й мрій,
І не тішся красивим алмазом,
Бо красивий лиш в нього покрій.
Не цінуй те, що бачиш в безодні,
Кожну мить проживай залюбки,
Бо, на вигляд ми всі, ніби модні,
А на серці, неначе кати.

Ти живи і кохай моїм тілом,
Своє серце дарую тобі,
Щоб ніщо у житті не зуміло,
Відділити мій космос від твоєї землі.
Пам'ятай, пам'ятай назавжди,
Наші разом проведені ночі,
На обличчя вдягали ми маски,
Розрізняючи погляди й очі.
Не засну, доки пусто в кімнаті,
І на серці й так само в душі,
Буду вічність на тебе чекати,
На негоди в житті не зважати.

Малюнок сірий бачу я на небі,
І сонця німб палає на душі,
А в серці біль зникає при потребі,
Зникає все, що залишила в нім.
Сьогодні день - короткий і щасливий,

Зима пройшла без зайвих заморок,
 Тепер Весна скерує грози й зливи,
 Вже снів важких завершився урок.

ЧОМУ БОЛИШ, КОЛИ ТЕБЕ НЕ ПРОШУ

Чому болиш, коли тебе не прошу,
 А потім кличеш, в темряві зовеш,
 Залиш мені свій погляд серед ночі,
 Бо потім вже, напевно, не прийдеш.
 Чому горлаєш в серці моїм тихо,
 І болем кличеш в позабутий рай,
 Ти не зі мною - це найбільше лихо,
 А решта все проходить повз нехай.
 Коли вернешся в мої сни і думи,
 Забув твій погляд, та не в тім печаль,
 В сльозах твоїх мої душевні глуми,
 На серці моїм створюють вуаль.

Блукаю по небу у пошуках літа,
 Неначе у спеку вдихаю Мохіто,
 А хвилі хвилюють і дихати важко,
 Свій стиль демонструють загубленим пташкам.
 Шукаю спокою, зима мене губить,
 Здається простою, а потім простудить,
 Весною - весняна гойдає нас вітер,
 Складає багряна нам стежки із літер.
 Коли йде - озветься, а потім минає,
 З вогню трава рветься, а потім згорає,
 Шукає спочинок десь сонячним ранком,
 Приходить на ринок, знайомиться з Панком.
 Та словом минеться вчорашній фінал,
 Крізь серце прорветься душевний скандал,
 Бо Панки і Готи іще не готові,
 Друг дружку колоти в спокійній промові.

Несправедлива правда не існує,
 Життя не обирає кращий шлях,
 Для тих, хто сто чужих життів руйнує,
 На користь доля обирає страх.

Ми не жалієм тих, хто був побитий,
А коли плачем, кличем ворогів,
Благаєм Бога: "Ти навчи нас жити",
Та, зазвичай, не вистачає слів.

Я сповнений любові та печалі,
Живу собі тихенько в своїх снах,
А все життя минає якнайдалі,
Я поступово забуваю страх.
Живу, та не за кодексом надії,
Хоча надія ще живе в мені,
Що збудуться мої найкращі мрії,
Злим намірам горіти ж у вогні.
Та не спішу життя своє прожити,
Попереду ще незбагнений шлях,
Бо кожна мить - її за гроші не купити,
Тож не зважай на холод в твоїх снах.

Ще прокидатись рано, чи не пізно?
Щоб не проспати марно цілий день,
На перший погляд, всі ми трохи різні,
Бо в кожного свій океан натхнень.
Когось вражає спокій аж до тління,
А хтось, одним лиш спокоем живе,
Хтось все життя веде війну із тінню,
Ну, а когось, тінь по життю веде.
Усі ми автори своїх прем'єр,
Бо кожен з нас розписує сценарій,
Без зайвих слів, ілюзій і порт'єр,
Вирішуєм, як жити нам надалі.

Ти світиш мені прямо в вічі,
З тобою душа оживає,
І небо до себе знов кличе,
А в серці біль раптом зникає.
Даруєш мені серця спокій,
А потім спонтанно зникаєш,
Лиш словом лікуєш пороби,
А потім в повітрі розтаєш.

Без любові чудес не буває,
 Все життя, як сукупність думок,
 Коли в серці вона помирає,
 Ми життя не проходимо урок.
 Що навчає нас інших любити,
 Не сміятись, коли в когось горе,
 Сміх у натовпі може зганьбити,
 Коли вголос лунають докори.
 Тож, забудь на хвилинку свій статус,
 Чи ти радник, а чи президент,
 Бо життєва дорога, як пандус,
 Що розбитий камнями ущент.

Без любові немає печалі,
 Та без неї життя вже й не те,
 Коли в серці немає вуалі,
 То і пристрасть у нім не живе.
 Нас надія лікує і віра,
 Додає оптимізму в наш дім,
 Та не зайвою є в житті міра,
 Щоб не було конфліктів у нім.
 Варто просто навчитись терпіти,
 Несподіваних плин поворотів,
 Якщо хочеш красиво прожити,
 Не жадай лише модних курортів.

Поклич мене і я прийду на поміч,
 Нехай у твоїх снах, за мить прийду,
 Коли болить душа й нестерпно колить,
 Слова підтримки я не загублю.
 Поклич мене, коли на серці туга,
 І не зважай на поміч лікарів,
 Бо поруч ти завжди тримаєш друга,
 Який з тобою в щасті і в біді.
 Нестерпний біль в твоїх думках я відчуваю,
 І ніби все, здавалось, не вернеш,
 Ті спогади, що більше їх немає,
 Той океан, що в ньому ти пливеш.

Ти - ніч, а я - день та зірки нас єднають,
Окрім тебе натхнень у цім світі немає,
Ти світиш, мов сонце холодною ніччю,
Коли в серці біль замість лікаря кличу.
Ти, ніби мед - солодкий, без прикрас,
Коли болить душа, тебе згадаю,
Твоїх очей, немов іконостас,
Неначе відголоски небокраю.

Ти в моїх снах лунаєш наче пісня,
Невидимий без меж адреналін,
Така вродлива і водночас різна,
Немов портрет із тисячі картин.
Красива та лиш посмішкою в серці,
Бо на обличчя не наносиш грим,
Коли ти поруч, не існує терцій,
Життя без тебе вже не є живим.

Я люблю цього світу красу,
І небесне тепло в твоїм серці,
Коли посмішку бачу твою,
Все навколо на мить усміхнеться.
Твоя доля - це доля й моя,
Бо це шлях, що був даний нам Богом,
По життю нас несе течія,
Коли в серці панує тривога.
Ми здолаємо разом усе,
Болі, страхи, пекельну розраду,
Та щось боляче в грудях пече,
Ти наносиш на серце помаду.
Все на світі я перетерплю,
Та в душі один біль лиш долає,
Коли посмішку бачу твою,
Краще в світі нічого немає.

Не плач, коли туга на серці,
 Коли вітру порив у душі,
 Нехай доля тобі посміхнеться,
 Щастя прийде до тебе в твій дім.
 А життя хай не буде солоним,
 Щоб у мирі ви жили й достатку,
 Не купляли красиві кулони,
 Все в житті у вас було в порядку.

Ти мого серця спека і мій чарівний плащ,
 Літаєш мов Лелека у небі граєш матч,
 Не бачиш ні обмежень, ні біль й образ людських,
 Без спроб і застережень, ламаєш сотні криг.
 В душі твоїй каміння, в очах горить вогонь,
 А замість ніг - коріння, утрачених долонь,
 Ти не рахуєш часу, бо вічна твоя врода,
 Неначе шмат алмазу, вбираєш в себе воду.
 А коли ніч настане, шукаєш сни в горах,
 Загоїш чужі рани лиш відблиском в очах,
 А потім, у тенета свої мене ковтаєш,
 Немов пуста карета, у темряві засяєш.
 А, як настане квітень, де знову народився,
 А на душі знов літо, на нього задивився,
 У снах моїх розтане, немов зимовий лід,
 Залишить в моїм серці такий жаданий слід.

Тенетами, путами уявляли і плутали,
 Жили-були, як чули, а вмирили групами,
 І гадали на картах, і каву пили,
 Не мали більше сили, бо чужу кров пролили.
 Комуś помстили, а за когось грали,
 Своє життя прожили, та краще не стали,
 Ворожі кулі й когорти лиш біль завдавали,
 А за життя дітей батьки молили й благали.
 Та був безжалний ворог, ламав і строїв фортеці,
 А на душі в нього морок, так само, як на серці,
 Неначе птахом побитим, мучили, били, вбивали,
 За кожним днем їх прожитим ховались Юди й Ваали.

Відтінок мого болю у душі,
Та, іноді, приваблює цей спокій,
Коли життя не містить зайвих слів,
Лиш серцем своїм робиш перші кроки.
Життя не наставляє нас на шлях,
Та, іноді, за випадком щасливим,
На небі зникне холод й на вустах,
Припиняться дощі і гроз пориви.
Холодний вітер на твоїх губах,
Ковтає кожну мить життя й зникає,
Ти бачиш, як летить у небі птах,
У пошуках утраченого раю.

Немаю крил, та хочу полетіти,
В душі відкрив я свій німий політ,
Та, іноді, потрібно потерпіти,
Адже життя, мов сотня пірамід.
Ми всі плакаєм свої грози, зливи,
Та, зазвичай, у всіх нас одна ціль,
Іти вперед, минаючи обриви,
Сліпі образи, що приносять біль.

Цей ліс дерев і сонця гріє промінь,
Блакитне небо - в нім блукає сніг,
Минає день за днем, на серці спомин,
Розтоплює словами сотні криг.
Час зупинився, а на серці спека,
Я вже забув, коли життя прожив,
У небі, немов сивий той Лелека,
Блукав весь час у пошуках вітрів.
А на очах знов виступили сльози,
Байдужим був людського серця сміх,
В моїм саду вже поцвіли мімози,
А я лишень побачив море втіх.

Життя, неначе партія у шахи,
А кожен з нас, по суті, є гравець,
На небі крила розминають птахи,
У пошуках знайти свій острівець.
Ми автори, бо пишемо сюжет,

Та ролі роздає один лиш автор,
 Комусь дає фагот, комусь куплет,
 А хтось пливе по хвилях, наче катер.

Люди шукають призначення в небі,
 А на землі один одного лають,
 На поміч приходять лише при потребі,
 Життя задля втіхи своє проживають.
 І ниють і скиглять, завжди щось не так,
 Коли нема грошей зриває їм дах,
 І критика слідує, та не в свій адрес,
 Для тих, хто в житті лиш набув гарний статус.
 Професор чи жебрак цікавляться люди,
 А за спиною лиш посмішка Юди,
 Бо роблять лиш вигляд, що ти їм цікавий,
 Коли ж усміхнуться, то зникне заграва.

Де ти моя зірка, що дарує натхнення,
 Чи за Дніпром, чи за лугом?
 Де ти моя гілка, з ароматом печення,
 Що в повітрі гойдається кругом?
 Моя душа хрипить, горлає і кричить,
 Не залишилось в ній більше дива.
 А на серці туга, немов неба блакить,
 Бо на зміну дощам прийшла злива.

У тишині лунає постріл,
 Неначе хвилювання слів.
 А люди всі, здавалось, монстри,
 Руйнацій свій заводять шлях.
 Минають і весна, і літо,
 Так само і буття людське,
 Приходить, бо завжди з привітом,
 А потім в вічність нас зове.
 І райдуга вже чорно - біла,
 І неба вже зійшла блакить,
 Неначе відблиски акріла,
 За кожне слово нам помстить.

Прочитай мене по губах,
Кожне слово і кожну фразу,
Бо в самоті зриває мені дах,
Свій стиль змінив за мить, та не одразу.
Ти читай мене, наче книгу,
Фотографій альбом чи блокнот,
Розтопи на моїм серці кригу,
Таких криг в нім існує п'ятсот.

А мій шлях, неначе рельси, а життя моє, як гра,
Всі дороги до тривоги, а у небі самота,
Все життя за чимсь женемось, щось у темряві манить,
Та не видно там ні раю, лиш Орел у ніч летить.
Серце рветься до нестями, а душа, немов кричить,
На Тибеті ж світлі Лами, в них, мов день, проходить мить,
Загадаємо бажання в пошуках тепла й небес,
Та на серці лиш зітхання відчуває лютий пес.

Я за життя не сильно вірив в Бога,
Бувало, що молитви забував,
А потім ніч і знов сліпа дорога,
Здавалось, що із пеклом в ігри грав.
Життям ішов тернистим, немов шляхом,
Втрачав контроль та здобував себе,
У спину чутно вигуки: "Невдаха",
Та вірив, що любов нас береже.

Життєвий шлях, мов театральна сцена,
А кожен з нас, по суті, є актор,
Для когось біль, а може радість нескінченна,
Один лиш автор обирає роль.
Хтось грає чорта, хтось ангела,
Комусь доводиться летіти,
Для когось - це лише прем'єра,
І треба трохи попотіти.
Щоб у житті набути гарний статус,
Ми всі працюєм над своїм ім'ям,
Та іноді, в житті буває казус,
Коли пройшов вже поза сотню брам.

Мій демон віддає мені накази:
 "Іди вперед, та глянь не оступись,
 Коли побачиш на своїм шляху алмази,
 До кожного по черзі доторкнись.
 Я не митець та й шарлатан в неволі,
 Тож на брехню немаю я прикрас,
 За гроші не продам чужої долі,
 Скуштуй на смак лише єдиний страз".
 Та відповів: "Іди пеклом самовитий,
 До твоїх слів не стану я орлом,
 Загублений, дешевий і сердитий!
 Плекаєш щастя в болях, знепритом.»
 "Ой, ой, то так не буде толку,
 Від твоїх слів обителю краси,
 Іду я в рай у пошуках підковки,
 Бо не жадаєш ти життя спасти".

Зоряне небо бачить все на самоті,
 Його я кожен вечір споглядаю,
 Коли насниться гарний сон вночі,
 На ранок я його не забуваю.
 Зоряна ніч осінній часу плин,
 Трава густа, зволожена дощами,
 Красива річ і не існує в ній причин,
 Не описати цю красу й словами.
 Живу у казці, де немає слів,
 Лиш синє море, що приходить вранці,
 А кожен день, неначе сотня днів,
 Минає рік за межами дистанцій.

Стань для мене повітрям погоди,
 Вимий з серця самотні дощі,
 Покохати не можна без вроди,
 Бо любов, наче квіти живі.
 Ми шукаєм її на просторах,
 Наших дум і дрімучих лісів,
 В еліксирах, ромашках, кагорах,
 Та знаходимо лиш у душі.
 Закохаємось та не придбаєм,
 Ту любов, що шаленим вогнем,
 В небесах, наче зірка засяє,
 А на ранок із сонцем взійде.

Хвилями бушують люті моря,
Кидає камінь хлопчик соловей,
А на серці в нього повно горя,
Від образ й жорстокості людей.
Кидають хвилі сонця промінь, спеки,
Втрачає біль душа людська й німа,
А в небесах за обрієм лелеки,
Воркують пісню про чуже життя.
Воркують та не можуть вгамуватись,
Бо кожний з них над прірвою летить,
Останній подих, щоб землі віддатись,
Єдне крило та й те лише на мить.

Твоя віра - це моя надія,
Твої фрази - це мої слова,
Твоя доля - це моя є мрія,
Твої ніжні, солодкі вуста.
Дотик свіжого подиху вранці,
І душа без примарних утіх,
Ти красива без меж і дистанцій,
Не існує в твоїм серці гріх.

Яка погода у твоїх очах,
Чи грім гримить, чи блискавка руйнує?
Можливо сонце свій плекає дах,
Небес яскравим цвітом все лікує?
Яка вага на твоїх стомлених плечах,
Чи вітер ще здіймає їх ранковий?
Можливо слів давно минулих страх,
Нам заважає бути разом знову.
Чи день настане з першим сонячним промінням,
Чи місяць на душі і пустота,
Покриє нас незвіданою тінню,
А в серці запанує самота?

Чи руйнівник, чи автор мого світу,
Дає накази із сліпих джерел,
За тінню хмар невидима еліта,
Нам визначає долю на тепер.
Колись давно, ще з першої сторінки,
Ми вірили у те, що Бог створив,
Та час минає і стирає півки,
Тепер прийшов незвіданий Хорив.
Колись в житті ми жили і плекали,
Століттями життя свого альбом,
Та з часом всі зросли й мудріше стали,
І позабули те, чого не знали,
Тепер живем, шукаєм собі втом.

Хто ти - світло чи тінь в моїх снах,
І чому залишаєш неспокій,
З поцілунком на моїх вустах,
Наче відстань у тисячі кроків.
Ти у мені шукаєш свій край,
Щоб забути межу гарних слів,
Та коли не знаходиш свій рай,
Промовляєш: "Ти більше не мій".
А на вечір у снах знов приходиш,
Огортаєш промінням мене,
І любов свою в мені знаходиш,
Тож, надіюсь, ця мить не мине.

Один король на повен світ прикрас,
Одна зоря, що замість сонця світить,
Єдин лише очей твоїх окрас,
А ми з тобою, мов маленькі діти.
Ховаємось від сонця у піску,
Співаєм пісню, що вже застаріла,
Сьогодні лиш тобою я живу,
Моїм очам ти завжди будеш мила.

Як написати мені вірш,
Щоб виразити плин емоцій,
Які зібралися в мені і забирають серця спокій?
Чи можна жити уві сні,
Щоб не пізнати болю й втрати,
На все погане не зважати,
Щоб було тепло на душі?
Колись, не зараз, і не потім,
Можливо часу лиш на мить,
Відчути на собі твій погляд,
Без тебе серце, ніби спить.
Бути щасливим, та в неволі,
Плекати щастя уві сні,
Всього лиш погляду красою,
Прийди, коли на самоті.

Чом важче забути, аніж полюбити,
І не ростуть в небі чарівні квіти?
А те, що у спогадах ми залишаєм,
Навіки зникає і сліду немає?
Чому неможливо плекати кохання,
Солодке й тернисте, уперше й востаннє,
І ніби так важко залишити мрії,
Коли в небі пташка літати не вміє?

Ти красива, мов сонце Весною,
Твої очі, немов цвіт троянд,
А волосся, неначе колосся,
Із моїми думками сплелосся,
У звучанні віршів, немов ямб.

Немов відлюдник мешкаю по світу,
Шукаю свого серця я бульвар,
Коли в душі моїй настане Літо,
Не знаю неправдивий календар.
«Як краще жити?» - задаю собі питання,
Немає слів, а очі повні сліз,
А за спиною наклепи й зітхання,

Минулих ран, ще не зажив поріз.
 І плакати не хочеться на серці,
 Кудись веде невидимий тягар,
 Чекаю, доки сонце усміхнеться,
 Посеред сотень-тисяч денних хмар.

Не ставай у тіні, бо тебе там ніхто не побачить,
 Не малюй на вікні, коли маєш на думці портрет,
 Коли біль в голові, аспірину допоможе нестача,
 Бо в житті марні ліки уяви й п'яних сигарет.
 Не загадуй бажань, коли стерта життя твого плівка,
 І не думай про те, що порвалась у серці струна,
 Кожна мить, наче книги забута сторінка,
 Перегорнем, а далі вже нема.

Який колір неба солодкий, барвистий?
 Згадаю його в своїх кращих я снах,
 Можливо, блакитних тіней з аметстом,
 А може, краса його лиш у думках.
 За обрієм місяць розтане у зорях,
 Розквітнуть сади у Едемських полях,
 І відблиски темно-блакитного моря,
 Побачу я знову в своїх кращих снах.
 Як сонце приходить, а місяць минає,
 Цвітуть колоски в чорно - білих тонах,
 У серці моїм знов мелодія грає,
 Немов поцілунок на моїх вустах.

Я люблю твою долю до нестями,
 Бо кожна мить в тобі, неначе сон,
 Полями і лісами, і морями,
 Душа з тобою б'ється в унісон.
 Я люблю твої ніжні долоні,
 І твої очі, сповнені краси,
 Я загубився у солодкому полоні,
 Немов обійм ранкової роси.

Злітає одна мить, як збірка слів,
Цвіте роса за кольорами неба,
Ми змінюєм погоду замість снів,
Коли життя прожити нам потреба.
Живемо, наче хмари і туман,
Єдиний Бог, Він завжди знає правду,
Щоб не клепав в своїй душі оман,
Навчися жити і прощати зраду.

На самоті пишу вірші і прози,
На самоті моя душа, немов німа,
На самоті я зустрічаю свої грози,
Пишу рядки, коли тебе нема.
Мій човен у морях шалених хвиль,
Штормить вітрами буйних водоспадів,
Попереду ще сотня діб і миль,
І так життя проходять серця вади.

Чом ти Півне по небу літаєш,
Чому зерна свої не клюєш,
Свої пір'я об землю здераєш,
І з криниці водиці не п'єш.
Птахом в сні прикидаєшся кволим,
А в реальному світі казок,
Ти влаштуєшся в небі до школи,
І пропустиш свій перший урок.
Чом крильми не гортаєш сторінки,
Про життєвих реалій думок,
На землі залишаєш пір'їнки,
У минуле ти здійснюєш крок.

Не шукайте проз за словами честі,
Кожен день новий, немов вітер хвиль,
Всі ми люди злі та водночас черстві,
Змінюємо завжди свого серця стиль.
А на небі птахи споглядають вічність,
Як росте трава і тюльпани ростуть,
Ми шукаєм людей, що плекають вірність,
А знаходим лиш свого серця блуд.

Поезія так схожа на розмову,
 Хтось пише, хтось говорить, хтось мовчить,
 А хтось за мить не вивчить рідну мову,
 Від слів негод у горлі щось скрипить.
 Комуś для щастя лиш шматочок солі,
 На смак тепла і дотику роси,
 Ми всі в житті отримуємо ролі,
 Та, зазвичай, не знаєм куди йти.

Живемо в полі зору й колосків,
 Втрачаємо дощів печальні думи,
 На все життя не вистачає слів,
 А по TV одні лиш "Шоуруми".
 Старенький одяг вже за плином моди,
 Нова епоха всіх нових століть,
 Минули вже роки, неначе сходи,
 Той час загув і канув в Неоліт.

Пливе наш час - німеє павутиння,
 Плетуть інтриг зелені й сині павуки,
 Крізь сім склепінь лише єдне прозоріння,
 А люди переходять з час на ти.
 Гадаю навпіл із шаром хрусталу,
 Побачу в нім: Король і синій кит,
 Мабуть, не те спожив я на дні Граалю,
 Коли дитям в колисці був сповит.

Гортаю сторінки своєї книги,
 А за Дніпром рукописи горять,
 Розтоплює туманом моря й криги,
 Нема кому за сотень літ сказати.
 Нема в чиє плече за вік схилитись,
 А за вікном вже неба дістає,
 Безмежний шлях, що мусив він скінчитись,
 А потім знов у серці оживе.
 Безмежний край моїх думок і ланок,
 Без зайвих слів в душі горить й пече,
 Минає ніч, немов життя уламок,
 Ми завжди будемо такі як є.

Знайди себе у кожній сірій хмарі,
А якщо "ні" – лети, як журавель,
Самотній привид - у серцях "Примара",
А потім зникне й слід, мов акварель.
Ти йди шляхом призначення й затрати,
Знайди себе, коли немає слів,
Бо у житті ми всі лягаєм спати,
Коли прокинемось, життя покаже спів.

Чи годен чекати я цілую вічність,
Допоки зійде моя з неба зоря,
Чи день проживаю я не пам'ятаю,
А, раптом, мене, як людини й нема?
Написав сотні книг про кохання і моду,
А життя, як там пише не жив я ще й мить,
На душі своїй біль я клепаю, мов погоду,
А на серці, як завжди, самотньо щемить.

Ми все життя женемо вправо вліво,
І ніби все, нічого більш нема,
Шукаєм правду там, де наболіло,
А потім кличем тих кого нема.
Колись прокинемось, колись заснемо й так далі,
Один лиш Бог обізнаний сповна,
Де істина, а де лише сандалі,
І кожен цикл нашого життя.

Де сховалась твоя милосердна душа,
Чом на вулицях більше не ходять експреси,
Ти для мене одна, щира, ніжна й жива,
Немов Літом холодне еспресо.
Голос в нотах жалю усміхається вічно,
Хоч на небі та серце не буде пустим,
Проживемо в раю ми з тобою щорічно,
Після нього життя вже здається простим.
В обіймах ангелів не видимо пекла,
Поганих думок й безтактовності слів,
Як у школі, де все зрозуміло й коректно,
Без зайвих синонімів і дієслів.

Не плач в полоні пустоти думок,
 Знайди свій промінь за малюнком долі,
 Зроби життю назустріч лише крок,
 Щоб не прожити все життя в неволі.
 Не згадуй тих, що за минулим слів,
 І зайвих дум у своїм серці не тримай,
 Відчуй цю мить, як сотні-тисяч днів,
 Життя своє на фото не знімай.
 А кожну мить не проживай повторно,
 Хвилинка бо дається нам лиш раз,
 Життя одне та часу в ньому повно,
 Тож не шукай в нім золотих прикрас.

Ми всі так схожі та водночас різні,
 Та в кожного історія своя,
 Буває раннє, а буває пізнє,
 Невиправдане, щире каяття.
 За образом ми створені довічно,
 Один лиш Бог нам обирає шлях,
 Для когось рай, ну, а комусь імпічмент,
 А хтось навчився жити у думках.
 Життєвий потяг роздає нам ролі,
 Та, іноді, за випадком простим,
 Одна лиш мить вирішує нам долі,
 Коли життя здається нам чужим.

Ми все шукаємо висот,
 Щоб людям гарними здаватись,
 За тисяч гривень і п'ятсот,
 Ми не плануєм зупинятись.
 Та ти людино озирнись,
 Поглянь навколо лісосмуг,
 Для кого ти лише Денис,
 Ну, а комусь ти справжній друг.
 Той, хто ніколи не покине,
 Стоїть у тебе за спиною,
 Життя для нього швидкопленне,
 А справжня дружба є одною.

Де моє горе не шукаю,
Забув його слова і фрази,
Мов перше слово промовляє,
Ще не народжене дитя.
Що на цім світі ся вродило,
І матінка його сповила,
У серці вогник догорає,
Самотньо плаче немовля.
Шукає у житті притул,
Де заховатись від туги,
А на душі, неначе мул,
Блищать невидимі круги.

Будь зі мною відверта і чесна,
Щоб кохання було поміж нами,
Немов кара спонтанна й небесна,
Нас навчила літати зорями.
Ми блукаєм по хмарах у темній,
Золотого відтінку імлі,
Бо не можем дістатись поверхні,
Все життя проживаєм на дні.
Та з тобою мій страх пропадає,
В серці біль та уже не болить,
В своїх снах лиш тебе я шукаю,
І очей твоїх ясну блакить.

Я у морі пісень своїм тісно і тихо,
Складаю вірші про любов і життя,
Пишу свої прози, ламаються криги,
Та стиль невідомий у мого буття.
Відлунює в серці, болить не стихає,
І б'ється нервово самотня душа,
До мене всміхнеться, а потім згорає,
Куди їй подітись від болю не знає.

Мій ліс в душі, у ньому проживаю,
 Шукаю насолоду у своїх снах,
 Не прагну досягнути в небі раю,
 Його прожити мрію на словах.
 Побачити ті гори й водоспади,
 Що ілюзорно бачив їх лиш раз,
 Та спонукають серця мого вади,
 Покинути світ невідомих рас.
 Безбарвні кольори в очах зникають,
 На зміну Літу вже прийшла Зима,
 У небі зорі більше вже не сяють,
 І так минає рік у забуття.

Мій шлях, неначе порвана струна,
 На кожнім кроці вирій снів шалених,
 Життя, здавалось би, суцільна пустота,
 І плин думок, не мною полонених.
 Я спав, здавалось, рік минув як день,
 І мить пройшла, неначе сон вчорашній,
 Життя, немов долоні повні жмень,
 І сонця світ за хмарами пропащий.

Мовчання - це завжди життя прикмета,
 Бо той, хто плаче, щастя віддає,
 Слова німі, неначе та комета,
 Що в космосі лиш каменем стає.
 Той, хто сердитий, губить своє серце,
 Знаходить лиш тоді, коли мовчить,
 Чекає поки доля посміхнеться,
 На двох стільцях одразу він сидить.
 Шукаєм сотні істин й одну долю,
 З якою би прожити все життя,
 А кожен день, неначе цирк Тіролю,
 Влаштовує нам сцени в забуття.

Життя мовчить, вже змучилось кричати,
Гарчати і стогнати на показ,
На камеру життєвий шлях не перейняти,
Не вмістить в себе понад сотню фраз.
Життя кричить від болю й самоти,
І спогадом минулого куплету,
Згадає шлях, куди надалі йти,
Та позабуде застарілі менуети.
Життя, як сон, загублена деталь,
А кожен день нам відкриває двері в вічність,
Неначе шовку нитка й пектораль,
Яку із плином часу лише ніч їсть.

Люби, цінуй допоки сонце світить,
Бо завтра може не прийти,
Можливо тебе хтось помітить,
Та не помітиш його ти.
Молись лиш Тому, Хто тебе створив,
Бо кожен з нас немає в серці дива,
Як за життя нікого не простив,
В його душі панує одна злива.

Не забувай, коли тебе не пам'ятають,
Цінуй лиш тих, хто поряд із тобою,
На кожну мить прожити не зважають,
Хоч Літом, хоч Весною, чи Зимою.
Життєвий егоїзм нас всіх долає,
Та, часом, нас долають лиш думки,
Немов живеш, а день за днем минає,
І так життя гортаєм сторінки.

Мій дім - мої думки і сцени,
Моя гітара - сліпий акомпанемент,
Моє життя - всього лиш навсього система,
Яка складає мій невидимий куплет.
Мої слова посипались, як іскри,
Шалених днів і радісних вогнів,
Життя здалось на мить, немов прописка,

У тих містах, де душа моя кричить.
 Проходять роки, немов століття,
 Я відкриваю двері, але, нажаль не ті,
 Суцільний бруд, туга і лихоліття,
 І повороти, що ведуть на Схід.
 Та я так звик до Заходу, бо там моя країна,
 І край, і рай, і все, що було в ній,
 Там в пелюшках я спав, немов дитина,
 У віці без турбот, а в серці без лавин.

Я такий, як є і в тім моя прикраса,
 Не змінюю природи своїх мрій,
 Я проживав та в кожному дні щоразу,
 Здавалося, що ніби сам не свій.
 Цвіли в моїм саду тюльпани й мрії,
 Та дощ ішов, коли не було втіх,
 Здавалось все, життєвих край обривів,
 Зникає в снах і більш немає лих.

Ти зігриваєш моє серце, немов лід,
 А кожен камінь перетвориш в попіл,
 Залишиш на душі моїй лиш слід,
 І невідомі в серці моїм ноти.
 Піднімеш настрій у важку хвилину,
 Лиш поглядом солодким і терпким,
 А кожна мить, немов води краплина,
 Без тебе світ здається трохи злим.
 Коли ти плачеш, хочеться кричати,
 Коли мовчиш, душа моя німа,
 З тобою я не відчуваю втрати,
 І все на світі - це лише слова.

На самоті з думками і рядками,
 У темну ніч посеред темних злив,
 Ввійшла зоря понад моїми снами,
 За небом вже немає більше снів.
 Сльоза блищить, стікає геть в безодню,
 Та, раптом, чую голос в даліні,
 За небом бачу хмар небесну сотню,

І вмить на серці радісно мені.
Туман густий піднявся над водою,
Хвилясті хвили грають свій куплет,
Так розставатися не хочеться з тобою,
Життя мого прекрасніший момент.

Я шукаю свій загублений кинжал,
Де мій острів, де мій південь, моє щастя,
Чи існує в небі хмар Святий Непал,
Чи життя, неначе сон, безмежжя каста.
Ніби сплю, а всеодно болить,
Біжу за стрілкою, минаю дні й години,
І вже не знаю, чи Господь простить,
Мої зневаги й бранних слів провини.
Та прокидаюсь, значить, Бог простив,
Подарував прожити ще хвилину,
За ніч поміг мені здолати той обрив,
Життєвих чвар і визнати провину.

Я не люблю казати прощай,
Коли сонце на небі сідає,
Немов сотня пташиних зграй,
Моє серце веде вже до раю.
Я кажу лише щиро:» Привіт»,
Не чекаю на день після ночі,
І читаю Старий Заповіт,
Бо до Бога всміхнутися хочу.
Коли серце лютує дощами,
Я вітрами йому посміхнусь,
Ми не станем, напевно, богами,
Та до краю богів повернусь.
Понад хмарами рай не існує,
Та існує лиш рай на землі,
Хто шукає його час марнує,
Він приходить до нас уві сні.
Не потрібно на нього чекати,
Сон минає, за ним пустота,
Треба просто навчитись прощати,
Бо життєва дорога одна.

Немов дощів самотня злива,
 Приходиш ти до мене в снах,
 Моєму серцю завжди мила,
 Неначе, в небі синій птах.
 Ти полонила, поманила,
 І зникла, мов красивий сон,
 В душі тендітна і вразлива,
 Мов поїзду пустий вагон.

Що на думці у Сокола, ніхто того не знає,
 Та його то не цікавить, синє небо його вабить,
 А море що? Зволожить крила,
 І ті, немов сліпі вітрила, на землю тихо упадуть.

Тепер моє мислення, неначе новий твір,
 А кожен день, немов вступний екзамен,
 Життя пливе, немов сухий кефір,
 А потім, хтось від нього постраждалий.
 Начитка слів і пунктуацій різних,
 Предмет для роздумів, щоб все запам'ятати,
 А зовні робиш вигляд, що корисно,
 Насправді ж, тобі просто наплювати.
 І той розумний, що тепер не знає,
 І той тугий, в кого достатньо слів,
 Коли живе, то за життя страждає,
 Лиш тільки в тому, що не їде в Львів.

Жорстокий світ лише для тих хто знає,
 Де спокій їх, коли душа німа,
 І губить своє серце, і страждає,
 А, потім, сон, надалі пустота.
 Життя рядки колишні й позабуті,
 Минає день, а всеодно болить,
 Неначе хмара, зроблена із ртуті,
 Самотньо на душі твоїй щемить.
 І кожне слово вже здається лютим,
 Мов вітер в полі віє і реве,
 Виттям давно сліпим і позабутим,
 У вирі снів блукає і живе.

Ми у житті шукаєм сенс та не знаходим,
Бо, зазвичай, мета у кожного своя,
Комусь немає щастя й не проходить,
А хтось цінує лиш своє життя.
Хтось в пошуках утраченого Граалю,
Життя марнує за ціною днів,
Ну, а комусь для щастя лиш сандалі
І затишний куточок, як в шпаків.

Гора над морем дихає, живе,
А сонце сяє, мов пожовкла стрічка,
У небі своє щастя віднайде,
Неначе снів яскравих повна нічка.
Гора під небом, над озером мрій,
Загадують на ній свої бажання,
Коли вуста наповнені надій,
А на душі лиш спогади й зітхання.
Природа снів мені вночі наснилась,
Життя обрй, немов німий вогонь,
Я загадав, щоб радість не скінчилась,
Допоки ще тече по венах кров.

Пливу по життю водоспадом,
Через тернії яскравих снів,
І не помічаю, як вада причаїлася в моїй душі.
"Якось так - думав я - все минеться."
За ваганнями час вже й минув,
І так далі й надалі, із тим болем в серці,
Свою долю в негодах тягнув.
Процвітаннями погляди хтиві,
Я витримував в своїй душі,
Вітром віяло немочі сиві,
На кошлатій моїй бороді.
Устеляючи снігом волосся,
А всередині ніби живу,
Ніби в полі зірвали колосся,
Теплим сном у подолах спалосся,
Моїх чинних на той момент мрій.

Причинна біль, коли болить на серці,
 Немов дощі у небі хмар й туман,
 Життя мине, як мить ключів і Терцій,
 Мелодій у душі сліпий обман.
 У світі безліч днів та помилок,
 Хвилин прожитих, що згадаєм пізно,
 Коли життєвий шлях, немов урок,
 Навчає нас, що всі ми люди різні...
 І кожен з нас по-своєму щасливий,
 Чи стар, чи молод та різниця не у тім,
 Ми всі живем, немов дощі і зливи,
 Плекаєм щастя, коли в серці дим.

Я, так типу, самотньо йду
 по життю...
 І не помічаю, як холодний погляд,
 Торкається моєї скроні.
 Love you...
 Шепочу близько тебе торкаюсь,
 Каюсь. В помилках лечу до раю,
 І не знаю, коли прийду.
 Need you...
 Ти, наче вогонь нестримний,
 Б'єш мою спину і тобі всерівно,
 Чи болить мене, мене.
 Але ти із болем в серці,
 Кораблів і Терцій живеш,
 єш - єш - єш.

Повільно з неба падає зоря,
 Немов солодкий промінь алкоголю,
 Ми всі живемо, як одна душа,
 І рвемося своїм єством на волю.
 Не плаче, не сміється та душа,
 Бо виплакані сльози через міру,
 На серці лиш людському пустота,
 Руйнує не сформовану ще віру.
 Життя, як тїнь, а за життя мороз,

Бо ціну знаєм, та не свого серця,
Коли в полоні снігу ескімос,
Очей потугам щиро усміхнеться.

Не згадуй перемог своїх й поразок,
І сумнів в своїм серці не плекай,
Життя твоє, немов сукупність красок,
А кожна мить забутий нами рай.
Цінуй понад усе життєві будні,
І вихідні проте не забувай,
Адже, на небі всі будем осудні,
Неначе сім ключів пташинних зграй.

Життя, як детектив, а ми у ньому фільми,
Приймаємо - сприймаємо себе такими як є,
Шукаєм докази, вивчаєм фокуси і те, і де.
Пливем за плівкою, скупюю лірикою, віршами з пісень.
Човни, як лодки, рублі, як сотки, без слів і натхнень,
А під небом птахи обривають дахи домів Парижа.
Крізь мости і черги, у заторах мертвих стоїть душа моя.
Її несе течія...

Кличуть - "ніжки-ніженьки" - пеленою доріженьки,
Та нема спокути, ланцюгами я скутий,
Неначе сірий вовк...
Вовк, який не розуміє в чому його мрія,
Адже він не чудасія і не чудо із чудес,
Yes yes yes - не чудо із чудес.

Зруйноване місто, немов стан моєї душі,
Неначе рваний шмат тіста, а на ньому горять вогні,
І немає де навіть присісти.
Риба плаває у воді, а людина літає у мріях,
Марних спогадах і надіях, кличе неба блакитний обрій -
До світлом сповнених мрій, де давно вже немає раю,
Там існуєш, ніби сам не свій.
А пісня, мов погода, змінює стиль мода,
Без подряпин на ламаних сходах,
Ми літаєм у неба пустотах,
У подертих від часу ботах.

Якось так нам життя посміхнеться,
 Якось так посміхнемся йому,
 Де відкрита у темряву дверця,
 Повернемось назад у пітьму.
 «Далі буде», - так кажуть у фільмах,
 А, насправді, лиш попіл крижин,
 Кожна мить - це неначе continue,
 А життя вже здається простим.
 Кожен день ми рахуєм тривоги,
 Із проблемами стосом на стос,
 А на серці, немов теплоходи,
 За хвилину намотують крос.

Ти забула усе, що бувало між нами,
 Коли були щасливі, немов дітлахи,
 Та минали роки, сивих слів монограми,
 І життя нас забуло, мов зіграні гами,
 Мого серця давно позабуті рядки.
 Ти тепер не зі мною сьогодні і завтра,
 В цьому світі забули свої імена,
 Та життя не минає, минає лиш кварта,
 Хвилини ж прожиті, мов марні слова.

Рушаю в поспіху твоїх зіниць,
 У рай, такий прекрасний і жаданий,
 В полоні снів багато бачив лиць,
 Окутаних жагою і дурманом.

Як бачити і чути без тебе,
 Як жити і любити без моря,
 Чи можна прожити на небі,
 Без суму, розлуки і горя.
 Чи можна навчитись кохати,
 Коли все життя у покорі,
 Чи варто лягати спати,
 Чи просто любити життя.

Немов тінь і небесна примара,
В мої сни ти приходиш спонтанно,
Не Дажбог, не Перун і не Мара,
Просто сніг, що на сонці розтане.
Мов душа, що немає спокою,
У спокутах гріхів і провин,
Ти гірка, наче склянка алою,
Смак залишиш у морі краплин.
Привид раю і янгол пекельний,
Мене раниш й водночас лікуєш,
Свою душу загубиш й повернеш,
Моє серце навіки зруйнуєш.

Цей світ без меж спотворив стиль життя,
Замість людини ми вбачаєм ляльку,
Коли живеш, не знаєш каяття,
А потім ніч і на душі, і зранку.

Ми пливемо, немов теплоходи,
І шукаєм на дні океан,
А життя - це неначе пародія,
У театрі без слів і без тям.
Ми знімаєм на камеру плівки,
Споглядаєм на місяць і хмари,
Де знаходяться наші домівки,
Коли в серці не ввімкнені фари.
Гарну долю у небі шукаєм,
За спиною її не помітив,
У чужому й забутому краї,
Ми знаходим непотріб й лохміття.

Люблю понад усе твою природу,
Природу твоїх слів і ніжних губ,
Твоїх очей і твого серця вроду,
Без тебе я, немов нічний Сукуб.
Я люблю літо, мов палкі обійми,
І дотик до душі твого тепла,

Бо все мине, залишаться лиш стіни,
Та ти у цьому світі лиш одна.

Не плач, Україно, грозами і градами бита,
Не плач за життя, адже втрачене не повернеш,
Своїми сльозами ти в серці моїм посполита,
Роками зростаєш у морі кордонів і меж.
Не бійсь ворогів, не спокутуй чужії гріхи,
Адже у війні ти немаєш провини і солі,
У всьому виною лиш злі волоцюги й кати,
Котрі за життя, мов в театрі давали нам ролі.

Як жити, якщо не любити,
Кохати, як три дні не спати,
В душі своїй квіти ростити,
Коли ти не можеш простити.
Чи вірити в те, що не бачиш,
Чи в серці уміти прощати,
Бо іноді так чи інакше,
В полоні образ ми, мов кати.
Пам'ятати, а чи позабути,
Коли сумно, але так важливо,
На душі не буває днів скрути,
На душі лиш бувають обриви.

Жорстокий бокс, коли стоїш на колінах,
І просиш в суперника крихту сіна,
Ніби під наркозом, а - анестезія,
Ти читаєш прозу, наче чудасія.
Гром гримить, а земля трясеться,
Свою грає гру Бог з народом серця,
А за друзів згідно з майським календарем,
Попрацюєм плідно і наздоженем.
Зави - зависть навколо, зав'язали коло,
Із тугих шнурівок...
І, немов Сансари водить нас по колу,
Тісних футболок і бірок.
«Ти – ти», - промовляє вічність,

Я - я - за прогнозом спеки,
Весь світ поглинає й ніч їсть,
Немов масні чебуреки.

Час не іде, ідуть люди добрі,
Море пливе, пливуть кораблі хоробрі,
Небо на землю падає снігопадом,
Щасливий Гремлін не бере участь в каскадах.
Шторм на воді, сни чужі на дно кануть,
Земля в землі, квіти на сонці в'януть,
Росте трава, травою стане аж на небі,
Як два плюс два, чотири буде при потребі.
Ціна життя - дорога стелиться в безодню,
За тисяч - ста ми платимо буває сотню,
Колись живем та мабуть вже його прожили,
Ідем в Едем, коли в нього не запросили.

Я раніш тебе кохав та тепер забувся,
В серці біль відчував, наче білим гудзом,
Дряп – дряп, немов фальшивий акцент...
Я жив твоїм сном та, неначе в пеклі,
З риб'ячим хвостом були всі риби мертві,
Тяп - тяп...
І не кажи про любов, коли не знаєш,
Бо холоне кров, а ти не відчуваєш,
Маниш...
Мої крила в раю, я живу, немов сплю,
І не бачу омріяних снів,
Мною... Омріяних снів...

Борись за кожен день і кожну мить,
Живи не просто так аби відчути,
Коли душа від прикроців болить,
Брехливих сподівань у серці лютих.
Не бий себе у груди, коли винен,
І не шукай тих слів, що загули,
У пристрастях спокути і провини,
Ти краще пригадай щасливі дні.

Люди мов тіні, а тіні мов люди,
 У чужім сні, неначе прибудути,
 Все щось шукають і морем пливуть,
 Коли нема раю то пекло знайдуть.
 Не пишуть свій кодекс, живуть по чужому,
 За мірками моди не знають закону,
 А в серці у них лиш живе пустота,
 В житті не вбачають ні зла, ні добра.
 Коли ж у дім їхній приходить горе,
 Одразу ж до Бога або в синє море,
 Душа заболить - аспірину немає,
 Людськеє буття, немов свічка згасає.
 Хтось хоче прожити, хтось хоче забути,
 Комусь би напитись, для когось проснутись,
 Бо в ночі існує одна лиш прикмета,
 "У сні нас навідує біла карета".

Я забуваюсь, чи з демонами граюсь, чи з ангелами,
 Хтось стріляє далеко по Лелекам і Орлам, немов смере -
 смерекам.
 Пташки летять, неначе звірі назад в Ірій, не знаючи міри, на схід,
 До тьоті Іри... Назад...
 І шукають, і літають, немов зі снігом білим тають, як лід... У вогні
 згорають.
 Чи вода, чи вогонь їх розкритих долонь поглинають, неначе
 обіймають,
 Шукають їсти, їм нема де сісти, сонце світить в очі - у холодні
 ночі,
 Мовчать...
 Збираючи до школи, програючи в футболі, грають далі...
 Доки чисті сандалі.

Люди, як етюди строять свої мрії,
 Від життя простуди, сповнені надії,
 Серцем зігрівають та душею тануть,
 Мов замерзлі квіти в полі снігу в'януть.
 І шукаюєм доли за рахунком смерті,
 Мов казкові тролі та в житті відверті,
 Кожну мить забудем лиш за мить згадаєм,
 Та, немов етюди серцем своїм граєм.

Хтось строїть свій дім із цементами,
Хтось малює портрети вітринами,
Комусь просто напишуть патентами,
І законами не завжди щирими.
Іноді, ми буваємо гордими,
Своїм щастям руйнуємо лестощі,
Граєм в світлі простими акордами,
Задля щастя чужого й відвертості.
То шукаємо й не знаходимо,
А буває, що в серці ховаємо,
Своє щастя в житті ми узгодимо,
Коли долі чужі розбиваємо.

Зворотній зв'язок - зазвичай він жорсткий і болючий,
Коли сказане слово літає у хмарах туману,
А кожен наш крок, мов вітри, водоспади і кручі,
Моя доля, як символ розлуки і навіть обману.

Біжу, коли тінню вкриває густою дороги,
Лечу поза небом та рай за горами вже зник,
У серці своїм я долаю нещастя й пороги,
Вертаюсь у тишу, де чутно самотності крик.

Де фініш і старт, ми завжди їх міняєм місцями,
Ту мить, що прожили забудем і далі живем,
А в серці туга, немов попелу з неба фонтани,
Ми шлях цей згадаєм, коли ще його не пройдем.

Ніби поклик самотнього раю,
Її очі сльозами сповиті,
Від життя і мирського Шанхаю,
І нещастям спокутої миті.
А душа її б'ється, мов спогад,
За минулим минає майбутнє,
Залишає лише німий погляд,
Бо не може побачити світ.
І живе, і благає щорічно,
За прожитих років, місяців,

Що прожила за день, немов вічність,
Світлі помисли темних рядків.

Цей ліс людських думок - бібліотека,
Душа потоне в ній, та навіки,
За сім ночей в ній ненависть і спека,
Ввижається в полоні пустоти.
Немов з дитинства принесе Лелека,
Сторінок стос і серця сторінки,
Єдина мрія та нажаль далека,
Щоб віднайти загублені рядки.

В цей день я вірю ти прийдеш,
Моя любов, наповнена шаленим світлом,
В моєму серці свій приют знайдеш,
Така, як ти вродлива і привітна.
Кохай мене, допоки ми разом,
Бо час летить, за ним ми не встигаєм,
Минуть роки і ми з тобою знов,
Немов зірки у небі хмар засяєм.
Люблю тебе, живу лише тобою,
А хтось, мабуть, ще досі мріями живе,
Як сніг, що він розтане над горою,
І до землі він так і не дійде.

Лечу у Лондон, де хвилясті ріки,
Мости і зливи, сповнені машин,
І сон міцний стуляє там повіки,
Морозом на кутах пробитих шин.
Життя летить туманом й Еверестом,
Щаслива мить - безмежна слів гора,
Немає меж й не ділиться на весни,
Окутана пільмою там пора.
Комусь за звичку жити у тумані,
Для когось рай - релігія свята,
Хтось в серці має радість, хтось в омані,
А в когось - це лише пусті слова.

Люди всюди шукають тези,
Як промовити бранне слово,
Коли в серці, неначе лезо,
Ім поріже усе довкола.
Люди всюди шукають рамки,
Де культура і серця спокій,
Мов побиті неволею панки,
Свої здійснюють лиш перші кроки.
Де лихеє, а де чужеє,
Всі шукають, та не знаходять,
Коли в серця, немов пустелю,
Темні наміри нас проводять.

Вони такі непередбачувані - люди,
Знімають фільми, пишуть нові етюди,
Вивчають мови, складають промови,
І не живуть, а просто щось шукають.
Складають вірші чим раз тим гірше,
Малюють грози, дощі і зливи,
І споглядають на життя сміливі,
Такі прекрасні й водночас злостиві.
Ті люди все руйнують, потім заново -
Будують замки й вежі в сто карат,
Ілюзії, які за ними стежать,
А висновок один - німий квадрат.

Ти все, що існує у моїй душі,
Залишаєш проміння у драмах і фільмах,
Така красива і серцем вільна,
Немов душа, котра забула світ,
І на прощання написала звіт:
"Цей світ вже давно не рай,
З тих пір, як пішов Адам,
Лиш слово одне: "Не вмирай",
На згадку залишив він нам.
В полоні казок і прозріння,
Неначе невидиме тління,
Надкусив заборонений плід,
Свого Бога він зрадив обіт,
В наших душах залишив каміння. "

Хто не падає - той не встає,
 Хто не думає - серцем німий,
 За негодою лихо іде,
 Бо життєва дорога - обрій.
 Часто можемо на ній помилятися,
 Коли серцем загубимо душу,
 Кожну мить, мов погоду цуратися,
 І казати: "Я жити не мушу. "

Існує відстань лиш одна на світі,
 Коли душа живе за покликом вигнання,
 Минулих діб минають дні і ріки,
 За все живе поплатяться сповна.
 І сон важкий, і ліки, мов отрута,
 Десь відчуваєш, наче хліб і сіль,
 Ми кличемо: "Бог!" - та зазвичай Гаруда,
 Вдихаємо цукор, видихаємо біль.

З нас кожен має свою долю,
 А за пророком іде світ,
 Мов режисер дає нам ролі,
 Складає Новий Заповіт.
 За безліччю женемось вічно,
 А за життям минає мить,
 І кожен день, неначе свічка,
 Він синім полум'ям горить.
 Душа людська не помирає,
 За снів міцних завжди живе,
 Коли на небі нема раю,
 То на землі його знайде.

Хто я тїнь чи небесний ангел,
 Де загублене моє крило,
 На душі щось горить, ніби фатум,
 І настирливо б'є у чоло.
 Немов лід прикладає спекотний,
 Новий день, а за ним йде ганьба,
 П'ю свій чай, коли він вже холодний,

П'ю до самого - самого дна.
Завмираю і знов оживаю,
Час застиг, наче сон колишній,
Як прокинутись досі не знаю,
Час прийде і покаже Всевишній.
Коли сніг я побачу знову,
І відчую його на губах?
В серці біль та, неначе промова,
А в душі розмовляє вона...
Моя гордість в кайдани зітхає,
Немов хліб, що немає тепла,
Зачерствіє і знов оживає,
А на серці, неначе імла.

Не шукай того люду за морем,
Бо щасливим не будеш тоді,
В твоїм серці, неначе простори,
Не літають бо ще не живі.
Привид болю ховає і радить -
"Проживи там де біль і омана",
За життям бо прихована зрада,
У відвертості вулиць, горами.
Не живи за порадами міста,
Заховай все, що маєш у мріях,
За прожитим нам буде вже пізно,
Повернути щасливі роки.

За що ви воюєте ті що при владі,
Ворожими кулями коїте лихо,
Коли ж проживете життя, мов багаті,
То буде в неволі душа, наче крига.

Чому ті принади, грошів'я і крові,
Ви п'єте, неначе земний алкоголь,
У межах людського, немов сиві тролі,
Руйнуєте все, що вам марним здалось.

Коли ж справедливо - вчиняють не щиро,
А в серці болить, немов янголи смерті,
За те, що руйнацій гора особлива,
Бо з Богом на ви, зазвичай, не відверті.

Мов сонцем подружні і більше не треба,
 Життя в насолоду, немов терпкий хміль,
 В душі геть не мужні, та в тому потреба,
 Коли ж не чекають, спіткає їх біль.

Мелодія душі в моєму серці грає,
 За кожна мить життя прожитих днів,
 Без неї не існує в небі раю,
 Лише імла давно забутих пірамід.
 Оцю імлу ми поспіхом розвієм,
 За сотні миль життя, немов хвилина,
 Роками ми лиш на чужих подвір'ях,
 Зростаємо, немов дощу краплина.
 А час іде і ми не молодієм,
 Мов цвіт Троянд і неба й хмар блакить,
 В полоні слів, неначе вітер віє,
 Одна душа, мов полум'ям горить.

Чи любов, чи шалена війна,
 Розіграла на серці спектакль,
 Не вмирає, ще досі жива,
 Свій на згадку лишила Пентакль.
 Мов в театрі, де грає буття,
 На теренах думок і загадок,
 Де забули про власне життя,
 З понад сотні фальшивих закладок.
 Є мережа, що ловить WI - FI,
 А буває життя без контакту,
 Кожен з нас бачить в небі свій рай,
 Без спокут, зайвих слів в межах такту.

